

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1CoCsp/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119220373
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8119220373.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jany Jančíkovej v sporovej veci žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpenej JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 35510722, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaniach sporových strán proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13Csp/272/2019-70 zo dňa 2.11.2021, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené.

Mení rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni ďalších 150,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Potvrďuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby nad sumu 150,- eur.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 50,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

Vychádzal zo zistenia, že v predmetnom prípade si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému právo na primerané finančné zadostučinenie vo výške 894,06 eur za porušenie jej spotrebiteľských práv s poukazom na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7Csp/215/2018 si ako spotrebiteľ uplatnila voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.788,12 eur a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a bola úspešná.

Z obsahu predloženého rozsudku sp. zn. 7Csp/215/2018 je zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľ v konaní pod sp. zn. 7Csp/215/2018 úspešne uplatnila na súde právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok z dôvodov porušenia právnych predpisov, keď súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel poukazom na absenciu osobitných obsahových náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyžadovaných podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. a ust. § 53 OZ o neprijateľných zmluvných podmienkach, ktoré spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať, čím súčasne aj identifikoval porušenie týchto ustanovení. Tým bolo pritom zároveň (právoplatne) vymedzené

jej úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti (ustanovenej osobitnými predpismi) ako spotrebiteľa v uvedenom súdnom konaní, ktoré aktuálny procesný súd nie je oprávnený preskúmať. Neobstojí pritom námietka, že uvedené porušenie nebolo konštatované priamo vo výroku rozsudku, nakoľko rozhodnutie súdu predstavuje jeden celok, a z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že žalobe, ktorou si žalobkyňa ako spotrebiteľ uplatnila svoje nároky voči žalovanému, odvodzované z porušenia spotrebiteľského práva (ktoré zahŕňa nepochybne všetky všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré môžu slúžiť aj na ochranu spotrebiteľa), súd vyhovel práve z dôvodov úspešného uplatnenia porušenia vyššie uvedeného práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi. Právny základ jej nároku na finančné zadosťučinenie za to podľa § 3 ods. 5 cit. zákona tak bol daný, a zostávalo určiť už len jeho (primeranú) výšku.

Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

V danom prípade pritom žalobkyňa svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila len svojou úspešnosťou v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a poukazom na výšku bezdôvodného obohatenia (ktorá jej však už bola priznaná v základnom konaní). Žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by bližšie odôvodňovali ňou uplatnenú výšku zadosťučinenia (okrem poukazu na sumu bezdôvodného obohatenia, ktorá jej v základnom konaní už bola priznaná), ktoré by sa týkali úspešného uplatnenia jej práva na súde, však neuviedla.

Vzhľadom na to, že žalobkyňa k požiadavke zadosťučinenia, ktoré je predmetom tohto súdneho konania, neuviedla žiadne negatívne dôsledky základného súdneho konania súvisiaceho s porušením práva zo strany dodávateľa v okolnostiach tohto prípadu na jej súkromný či spoločenský život, a ani to, že by od žalovaného ešte pred podaním svojej žaloby niečo neúspešne žiadala alebo reklamovala, mal súd za to, že žalobkyňa (zastúpená advokátom) netvrdila a nepreukázala také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia v ňou požadovanej výške 894,06 eur. Za primeranú výšku zadosťučinenia súd považoval základnú sumu maximálne 50,- eur tak, ako ju v obdobných prípadoch priznáva aj Krajský súd v Prešove (napr. v rozsudku sp. zn. 9CoCsp/49/2020, 17CoCsp/32/2020). V prevyšujúcej časti preto žalobu zamietol.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 CSP s poukazom na to, že v danom prípade bol formálny základ nároku daný a výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu, preto súd vychádzal zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná. Preto jej súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorých výška bude vychádzať z výšky prisúdenej istiny.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie obe sporové strany.

Žalovaný napadol výrok rozsudku, ktorým súd žalobe žalobkyne čiastočne vyhovel, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania a navrhol, aby odvolací súd v tejto časti rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odvolanie podal z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

Namietal, že v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku v sume 50,- eur. Súd prvej inštancie sám uviedol v rozsudku, že žalobkyňa neoznačila žiadne skutočnosti preukazujúce žalovaný nárok pokiaľ ide o jeho výšku. Žalobkyňa neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili výšku finančného zadosťučinenia v sume 894,06 eur, ale ani 50,- eur. Žalobkyňa v konaní neuvádzala žiadne skutočnosti, ktoré by tvrdený nárok preukazovali. V konaní neboli dokázané žiadne také okolnosti, ktoré by sumu 50,- eur ako sumu primeraného zadosťučinenia preukazovali.

Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 uviedol, že účelom finančného zadosťučinenia má byť nastolenie rovnováhy zmluvných strán, a nie vytvorenie neoprávneného obohatenia. S ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Ak žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, a ani neboli v konaní preukázané, potom súd nemal vyhovieť žalobe ani len v časti zodpovedajúcej sume 50,- eur. Žalobca (aj v postavení spotrebiteľa) je povinný uviesť skutočnosti, ktoré odôvodňujú ním uplatňovaný nárok. Z § 296 v spojení s § 291 ods. 3 CSP vyplýva, že žalobkyňa tak mala spraviť pri podaní žaloby. V podanej žalobe sa však žiadne skutočnosti, ktoré odôvodňujú a preukazujú sumu primeraného zadosťučinenia neuvádzali. Súd nebol oprávnený nedostatok žaloby nahrádzať vlastnou činnosťou alebo úvahou. Z rozsudku teda vyplýva, že súd primárne nevychádzal z preukázaných skutočností, čo je v rozpore s Civilným sporovým poriadkom. Odôvodnenie rozsudku je v rozpore s § 220 ods. 2 CSP. Rozsudok je nepreskúmateľný.

Žalobkyňa nepredložila súdu žiadne dôvody a dôkazy na ich preukázanie v tom smere, aby splnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadne požadovaného nároku. Žalobkyňa neuviedla nič konkrétne, žiadne konkrétne skutkové okolnosti svedčiacie o výške tvrdeného nároku. Nejde teda o situáciu, kedy by súd vyhodnotil žalobkyňou tvrdené skutočnosti inak. V tomto prípade ide o situáciu, kedy súd rozhodoval pri absencii akýchkoľvek skutkových tvrdení, ktoré by odôvodňovali tvrdený nárok, a teda pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania by sa nemalo vychádzať len z pravidla, že nárok bol do základu daný a o výške sa rozhoduje na základe úvahy súdu. V prejednávanej veci rozhodnutie súdu ale nie je založené výlučne na jeho úvahe, ale aj na neunesení bremena tvrdenia a dôkazného bremena o konkrétnych skutkových okolnostiach. Preto nie je možné na rozhodovanie o náhrade trov nazerať spôsobom, že výška plnenia závisela od úvahy súdu. Postup žalobkyne v konaní vedie k tomu, že žalobkyňa nemá žiadnu procesnú zodpovednosť za to, aké skutočnosti v žalobe uvedie a preukáže, lebo vždy sa bude spoliehať na úvahu súdu o výške plnenia s istotou náhrady trov konania. Takýto prístup popiera princíp zodpovednosti pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Vyjadrenie k odvolaniu zo strany žalobkyne podané nebolo.

Žalobkyňa napadla výrok rozsudku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a navrhla, aby odvolací súd v tejto časti rozsudok zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie podľa úvahy odvolacieho súdu nad priznanú sumu 50,- eur.

Namietala, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola

privedená akákoľvek ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Žalobkyňa na súde úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej týmto zákonom resp. osobitnými predpismi (Občiansky zákonník a zákon o spotrebiteľských úveroch), čím bola naplnená hypotéza právnej normy uvedená v § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 11.3.2019 č.k. 7Csp/215/2018-141 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.9.2019 č.k. 1Co/52/2019-195 viacnásobné porušenie noriem spotrebiteľského práva jasne označuje.

V súčasnosti neexistuje exaktne stanovené kritérium ani vzorec pre stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Výška závisí vždy od úvahy súdu. Vzhľadom na preukázané a judikované viacnásobné porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne (vrátane ich dlhodobého používania) žalobkyňa považuje priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia 50,- eur za neadekvátnu a neprimeranú, pričom súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nešpecifikoval, aké finančné zadosťučinenie by malo byť primerané za neuvádzanie náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch, ani aké finančné zadosťučinenie je primerané za používanie neprijateľných zmluvných podmienok.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe toho, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7Csp/215/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, dôkazom čoho je rozsudok z 11. marca 2019. Keďže v tomto konaní bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.788,12 eur a zároveň bola určená neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v bodoch 7.1 a 7.2 Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 10.7.2015 k Zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 10.7.2015, žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 894,06 eur, ktoré sa rovná polovici sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

Žalobkyňa dňa 10.7.2015 so žalovaným uzatvorila Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej žalovaný poskytol finančné prostriedky. Žalobou zo dňa 9.11.2018 sa v konaní vedenom na OS Prešov pod sp. zn. 7Csp/215/2018 žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z predmetného spotrebiteľského úveru, ako aj určenia neprijateľných zmluvných podmienok, pričom jej žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené (rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 11.3.2019 č.k. 7Csp/215/2018-141, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.9.2019 č.k. 1Co/52/2019-195). Citovanými súdnymi rozhodnutiami je preukázané, že žalovaný porušil právo žalobkyne tým, že s ňou uzatvoril úverovú zmluvu, ktorá neobsahovala zákonom požadované náležitosti, čím sa stal celý úver bezúročný a bez poplatkov a do zmluvného vzťahu zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobkyňa si úspešne uplatnila voči žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa v dôsledku bezdôvodného obohatenia sa a používania neprijateľných zmluvných podmienok dodávateľom a ich uplatňovania v čase, kedy boli zmluvné dojednania vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky, v dôsledku čoho má podľa zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku je tak nepochybne daný.

Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritériá pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

Hoci odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na konkrétne okolnosti prípadu, uvádza, že to bol žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Nielenže uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o revolvingovom úvere obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky, ale v zmluve absentovali aj obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho je potrebné považovať úver poskytnutý žalobkyňi na základe tejto zmluvy za bezúročný a bez poplatkov.

Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobkyne, ktorých ochrany sa navyše úspešne domohla v konaní pred súdom, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. V tejto súvislosti však zdôrazňuje, že jeho priznanie súdom prvej inštancie vo výške 50,-

eur nepovažuje za primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, keď žalobkyňa bola nútená v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé privodiť mu ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. Odvolací súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur, ktoré je adekvátne skutočnostiam prejednávaného prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni - spotrebiteľke a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni ďalších 150,- eur a postupom vyplývajúcim z ust § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti ohľadom sumy 50,- eur, ako aj vo výroku o zamietnutí žaloby nad sumu 150,- eur, ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prejednávaný prípad. Úvaha súdu sa teda týka skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Z tohto dôvodu odvolací súd priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Výšku trov z prisúdenej sumy 200,- eur ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustne proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá ma vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).